

పుల్లు మురళీఆకాశ్ మొదటి నవల

ముగింపు లేని కథ

(గత సంచిక తరువాయి..)

మా స్వాలులో అంతగా చెట్టేమి లేదు. కట్టరో కూడా. ఆ రోజు స్వాలుకు దుమ్మకొట్టి కొండ ఎక్కాము నేను నా ఉండించే. కొండ పెద్దె, గుడి ఇరహించండా ఉంది. కానీ గుడి మూసియుడంతో తిరిగి స్వాలుకు వచ్చాము.

అప్పుటికి ఇంటికి వెళ్ళి సమయం అయింది. నేను నాశ్న దగ్గర పుస్త బండి తాళాలు

తీసుకొని ఇండి తీసుకుమాడాకి వెళ్ళాము.

అప్పుడు ఈ ఇండి నీటు మీద కూర్చున్నానో లేదో చురుకుపుంది. ఏమి వేయలను అక్కడ నా స్వేచ్ఛాతులు ఉన్నారు. వారు చూశారంగి ఎగుణి చేసారు.

అంటే అల్లగా కూర్చున్ని బండిని నాశ్న దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళాము. చెచ్చి నిదానంగా వస్తుది వాళ్ళ తరగాలిగి గిరి పుండి.

“తొందరు రా” అని అరిచాను.

“శేష్యు వుస్తుందిలో ఎందుకు అంత గ్రీగా అరస్తాపు, అందరూ ఏమయుకుంటారు” అని అల్లాడు నాశ్న.

ముగ్గురం ఇది వెళ్ళి ఇళ్ళు వేరుకూన్నాం. రాత్రి బాగా వేడి వేసింది. ఎన్ని నీట్లు తాగినా, మళ్ళిగ తాగినా లాభం లేకుంది. ఆ దెబ్బతి నిది కూడా ఇందుల్లో దాటితే పొదునకల్లు జ్వరం వచ్చేనిది. నేను లేపికూన్నాము. ఒక పక్క పోస్త తిరుగుతుంది. చెపులు వుక్కు పోస్తుంది. అలానే కట్ట ముండుకూన్నాయి.

నుస్తు ఎవరో లేనిసట్లు, ఎక్కడికో తీసుకెళ్లుకు స్వట్టు అనిపించింది. నా ముందు నాకు వెయ్యి పోస్తుంటే అనిపించింది. చెపులు గాలి వీస్తుంది.

అంతలో అప్పు “శేష్యు కొఱ్చిబోండం తాసు” అని గ్రీగా గాంత వినిపించడంతో నేను కట్టు తెరగావే కొఱ్చి కొఱ్చిగా ఎండ నా కళ్ళతోకి పడడంతో తలపక్కత వంచాను. అప్పుడే చూలాపా నాకు కట్ట ఎయిరూనే పెట్టు బడం కనిపించింది.

“అప్పు” అని గ్రీగా అరిచాను.

“మిరొ” అని వేయ పుస్తుకుది అమ్మ.

“అప్పు ! నస్తు ఎందుకని చెట్టుకింద ఉంచావు, నాకు చెట్టుంటే ఇప్పుం ఉండడని నీకు తెలుసుకుడా ! మరి ఎండుకని చెట్టుకింద ఉంచావు” అని అరిచాను.

అది నేను నాగుగి తగ్గతి చదివేబుదు :

“నాశ్న !! ఆ చిన్న పొతురుం ఎక్కుపుంది ? పెప్పునాశ్న” అని నాశ్న దగ్గర అడిగాను.

“అంటేనే ఉంటుది, పెన ఎక్కుపొత్తుం ఉంటుంది పీయిపురూరా” అని అల్లాడు.

“నేనే నాశ్న” అని ఇర్చు అరుసును, ఎక్కు కనబలచేదు. రోజుంచా వెతుకుతునే ఉన్నాను. కానీ ఎక్కు కనబలచేదు. తిండి కూడా చినిలేదు. అప్పు నాశ్న కూడా వెతుకుడం మొర్చుల్లోను. ఇంట ఉండివేయానని ఇంటి మందు, స్టో అంతా వెతికాం. కాని ఎక్కు కనబలచేదు.

ముండు రోజులు తయారించి, అల్లుం వెళ్ళాలా వాళ్ళ అప్పుట్టు గొంతు లేకుపటి వెళ్ళింది. నా కట్ట లోటుకెళ్లాయి. వెళ్ళి గింజలు తీసి పుట్టుకొని చెప్పి ఇంటి అమ్మ.

“అప్పు ! నస్తు ఎందుకని చెట్టుకింద ఉంచావు, నాకు చెట్టుంటే ఇప్పుం ఉండడని నీకు తెలుసుకుడా ! మరి ఎండుకని చెట్టుకింద ఉంచావు” అని అరిచాను.

అది నేను నాగుగి తగ్గతి చదివేబుదు :

“నాశ్న !! ఆ చిన్న పొతురుం ఎక్కుపుంది ? పెప్పునాశ్న” అని నాశ్న దగ్గర అడిగాను.

“అంటేనే ఉంటుది, పెన ఎక్కుపొత్తుం ఉంటుంది పీయిపురూరా” అని అల్లాడు.

“నేనే నాశ్న” అని ఇర్చు అరుసును, ఎక్కు కనబలచేదు. తిండి కూడా చినిలేదు. అప్పు నాశ్న కూడా వెతుకుతునే ఉన్నాను. కానీ ఎక్కు కనబలచేదు. తిండి కూడా చినిలేదు. అప్పు నాశ్న కూడా వెతుకుతునే ఉన్నాను. కానీ ఎక్కు కనబలచేదు.

ముండు రోజులు తయారించి, అల్లుం వెళ్ళాలా వాళ్ళ అప్పుట్టు గొంతు లేకుపటి వెళ్ళింది. నా కట్ట లోటుకెళ్లాయి. వెళ్ళి గింజలు తీసి పుట్టుకొని చెప్పి ఇంటి అమ్మ.

పంచింట్లోకి వెళ్ళాలా అప్పు పుస్తు వచ్చింది పీయిపురూరా” అని అల్లాడు.

“అప్పు ! నస్తు ఎందుకని చెట్టుకింద ఉంచావు, నాకు చెట్టుంటే ఇప్పుం ఉండడని నీకు తెలుసుకుడా ! మరి ఎండుకని చెట్టుకింద ఉంచావు” అని అరిచాను.

అది నేను నాగుగి తగ్గతి చదివేబుదు :

“నాశ్న !! ఆ చిన్న పొతురుం ఎక్కుపుంది ? పెప్పునాశ్న” అని నాశ్న దగ్గర అడిగాను.

“అంటేనే ఉంటుది, పెన ఎక్కుపొత్తుం ఉంటుంది పీయిపురూరా” అని అల్లాడు.

“నేనే నాశ్న” అని ఇర్చు అరుసును, ఎక్కు కనబలచేదు. తిండి కూడా చినిలేదు. అప్పు నాశ్న కూడా వెతుకుతునే ఉన్నాను. కానీ ఎక్కు కనబలచేదు.

ముండు రోజులు తయారించి, అల్లుం వెళ్ళాలా వాళ్ళ అప్పుట్టు గొంతు లేకుపటి వెళ్ళింది. నా కట్ట లోటుకెళ్లాయి. వెళ్ళి గింజలు తీసి పుట్టుకొని చెప్పి ఇంటి అమ్మ.

పంచింట్లోకి వెళ్ళాలా అప్పు పుస్తు వచ్చింది పీయిపురూరా” అని అల్లాడు.

“అప్పు ! నస్తు ఎందుకని చెట్టుకింద ఉంచావు, నాకు చెట్టుంటే ఇప్పుం ఉండడని నీకు తెలుసుకుడా ! మరి ఎండుకని చెట్టుకింద ఉంచావు” అని అరిచాను.

అది నేను నాగుగి తగ్గతి చదివేబుదు :

“నాశ్న !! ఆ చిన్న పొతురుం ఎక్కుపుంది ? పెప్పునాశ్న” అని నాశ్న దగ్గర అడిగాను.

“అంటేనే ఉంటుది, పెన ఎక్కుపొత్తుం ఉంటుంది పీయిపురూరా” అని అల్లాడు.

“నేనే నాశ్న” అని ఇర్చు అరుసును, ఎక్కు కనబలచేదు. తిండి కూడా చినిలేదు. అప్పు నాశ్న కూడా వెతుకుతునే ఉన్నాను. కానీ ఎక్కు కనబలచేదు.

ముండు రోజులు తయారించి, అల్లుం వెళ్ళాలా వాళ్ళ అప్పుట్టు గొంతు లేకుపటి వెళ్ళింది. నా కట్ట లోటుకెళ్లాయి. వెళ్ళి గింజలు తీసి పుట్టుకొని చెప్పి ఇంటి అమ్మ.

పంచింట్లోకి వెళ్ళాలా అప్పు పుస్తు వచ్చింది పీయిపురూరా” అని అల్లాడు.

“అప్పు ! నస్తు ఎందుకని చెట్టుకింద ఉంచావు, నాకు చెట్టుంటే ఇప్

డా॥ కూర్కుచలం శంకరస్వామి ‘సుబ్బాన గీత’ పుస్తకావిష్కరణ

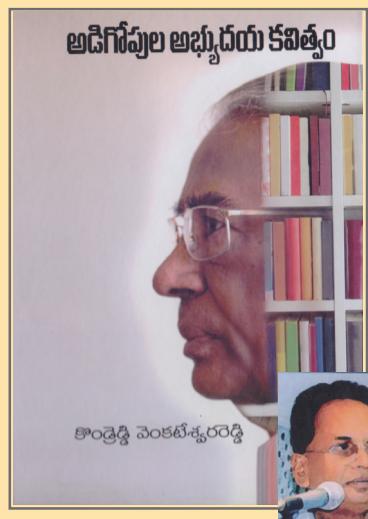
పుస్తకావిష్కరణలో ఆచార్య వెల్లండ నిత్యానందరావు, బోయినపల్లి కిషన్‌రావు, డా॥ నాకే శ్వరం శంకరం, ఆవిష్కర బైస్ దేవదాసు, రచయిత డా॥ కూర్చుపలం శంకరస్వామి, కందుకూరి శ్రీరాములు, తిరుక్కోవుకూరి రామానుజం, గుండు వెంకటేశ్వర్రు.

బోయినపలి కిషన్‌రావుకు (గంధాని) అంకితమిస్తున్న రచయిత డా॥కూర్కాచలం శంకరస్తామి.

సమాజ వికాసానికి రచనలు ఎంతగానో దోహదం చేస్తాయని బైసు దేవదాసు అన్నారు. జగద్దిరిగుట్ట డివిజన్ పరిధి ముఖ్యంగా సగర్లోని నాగార్థున పైసున్నాల్లో ఆదివారం డా॥ కూర్చువలం శంకరస్వామి రచించిన సామాజిక వైతన్య వ్యాసాలతో కూడిన సుజ్ఞన గీత అనే పుస్తకాన్ని ముఖ్య అతిథిగా విచ్చేసిన నేటినిజం సంపాదకులు బైసు దేవదాసు ఆవిష్కరించారు. ఈ సందర్భంగా మాట్లాడుతూ సామాజిక అంశాలతో కూడిన పుస్తకాలు, గ్రంథాలు విజ్ఞానాన్ని పెంపాందింస్తాయన్నారు. ప్రతి ఒక్కరూ ముఖ్యంగా విద్యార్థులు సమకాలిన అంశాలపై వస్తున్న పుస్తకాలను చదవాలని సూచించారు. పుస్తక పరామాన్మి అలపాటుగా మార్పుకోవాలన్నారు.

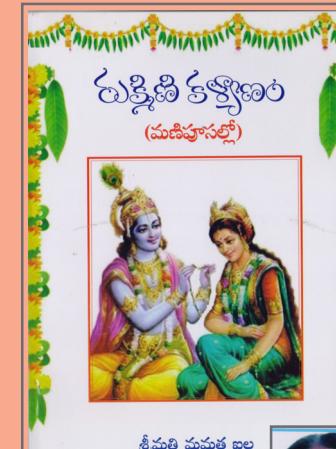
సభకు జంట నగరాల తెరసనం అధ్యక్షుడు కందుకూరి శ్రీరాములు అధ్యక్షత పహించగా రాష్ట్ర తెరసనం అధ్యక్షులు దా॥నాకేశ్వరం శంకరం, ఆచార్య నిత్యానందరావు, పట్టు పరిశ్రమ శాఖ వికాంత దైరక్షర్ తిరుకోవుతున్నారి రామానుజం, బెల్లంకొండ సంపత్తికుమార్, పంకుశం వెంకటేశ్వరు, టీ. రాజేశ్, వల్లారి వెంకటేశ్వరు, ఉస్ను మేడ్గల్ జిల్లా అధ్యక్షులు శివరాత్రి యాడగిరి, వాడెపల్లి కృష్ణ డి. వెంకటేశ్వరు, నాగార్జున హైస్కూల్ కరస్పుండంట్ బోయిసపల్లి కిఫన్స్రావు, పలువురు కవలు, రచయితలు, ఉపధ్యాయులు, విద్యార్థులు తదితరులు పాల్గొన్నారు. రచయిత దంపతులను ఘనంగా సన్మానించారు. సుజ్ఞనగీత పుస్తకాన్ని నాగార్జున స్కూల్ అధినేత కిఫన్స్రావుకు అంకితమిచ్చారు.

ఆలోచనాత్మకం-కొండెడ్డి విమర్శ విశేషణం

పెద్దలు అడిగోపుల వారి కవిత్వం అనగానే
మనకు గుర్తొచ్చేది అందమైన దస్తారి. దారాపుగా
అన్ని పత్రికల వారూ వీరి దస్తారిని దూరం
చేసుకోలేక వీరు ఎంచిన కవిత్వాన్ని
యథాతథంగా ప్రచంగించడం మనం
చూస్తుంటాం. దస్తారీ మాత్రమే కాదు అందును
పస్తుపు, శైలిలో కూడా నవ్యత్వం మనకు
కనిపిస్తాయి. కవిలో నిరాడంబరత ఉంటేనే
కవిత్వం అంబరాన్ని తాకుతుంది అనే మాట
నిజమైతే ఆ మాట పెద్దలు అడిగోపుల గారికి
కు వర్తిస్తుంది. ప్రముఖ కవి, ప్రథమాత కవి అని
పిలపదానికి కవిత్వం అక్కర్దెను పదాల్లో భారం,
వ్యక్తికరణలో శభ్యం ఉంటే చాలు. అందుకే
అలాంటి పెద్ద వదాలేపీ వీరికి నేను
వాడదలచుకోలేదు. వీరిని కవిగానే ఉంచాలనే
నా ఆశ, ఆశయం కూడా. ఎందుకంటే
నమాజంలోని ప్రతి అంశం హీదా
విపరించదానికి, ఎత్తి చూపడానికి వీరి కలం
ముందు వరసలో ఉంటుంది. అలాంటి వీరి
కవిత్వంపై ఫిల్సైషను అంటూ కవి, నిమర్ఖులు
కొండెడ్డి వెంకటేశ్వరరాద్ది చేసిన ప్రయత్నం
నిజంగా ఎంతో హర్షించడగినది. కవిత్వాన్ని
కవిత్వం లాగానే చూసేవారే విమర్శకు అర్పులు.
ఆ అర్పతను నూరు పాళ్ళూ సాధించిన కవి
కొండెడ్డిగారు అభినందనీయులు.

పుస్తక సమీక్షలు

ఆకలి బాధ, అన్యాయం, ఆమాసుపం లాంటివన్నీ కవులండరీ దారాపుగా కవిత్వం రాయడానికి ప్రేరేషిస్తూనే ఉంటాయి. కానీ ఆ సమస్యను ఎలా తెలియజేసాము అనేది చాలా అవసరం. అక్కడే కవి తన కలం పదును కనిపిస్తాయి. ఉదాహరణకు వీరు రచించిన చిన్న కవిత “దాత” ను గమనించండి

“జన్మనిచ్చిన/ తల్లితండ్రికి/ అస్తుం పెట్టని పెద్దమనిపి/ తిరుపతి దేవాలయంలో/ నిత్యాన్నదాన కార్యక్రమ మహాదాత” అంతే. ఇందులో ఎంత అవేదన ఉంది? ఎంత నిజం ఉంది? ఎంత అవేశం ఉంది? కన్న తల్లితండ్రులును పొందలాలో చేర్చి మరోపైపు తిరపతి హుండిలో ధనం, నగలు వేస్తుంటే పాపం పోతుందా? అనేది ఎందరో తెలుసుకోవాల్సిన విషయం. అలాగే “దేశం వెలిగిపోతోంది” అనే కవితలో “ప్రపంచికరణ పట్టణికరణ / ఆమృతనం పల్లెతనం దొల్లబోయిది/ మంచితనం మనిషితనం మటుమాయం/ కులవృత్తుల మింగిన ప్రపంచికరణ భూతం/ డాలర్ వుచ్చులో దేశపు యువత” అన్నాడా దేశం తెలిపించుంది” అంటాడు సున్నయ్యా లాంగ్రెండ్ కుంటాయే

ఓసీ డెంగుళ్లోపూ-నశింపుపూ!

రౌ|| ఎట్లోదూరిగృహంబులో, జనుల పైకివెక్కి నీకొండితో
గాభున్ వేయుచు మృత్యుధూతవలె రక్తంబున్ ప్రవేశించుచున్
”ప్లైట్ కోంట్లు” కృశింప జెసడి మహాభీతావహుంబైన నీ
గుట్టున్ మట్లన్నెరింగి ద్రుంచవలె “డెంగ్రూఫోమ” నీయున్నిచే!
మా||”తెరలున్”, “కాయలు”, ”మాట్లు”, ”బ్రోట్లు”ననుచున్ తీప్రప్రయత్నంబులన్
నరులెన్నెన్ని ప్రయాసలందినను నీ నైప్రయ్యమున్ జాపుచున్
మురుగున్ చెత్తల కోటలో వెలసి ముఖ్యున్ గూర్జ రండెత్తు నీ
దురితంబింక సహింజాలముగదే దోమా! యకన్ చాపుమా!

శా॥తండూలందు వసించు పేద ప్రజపై దాష్టీకమున్ జాపుచున్
తుండమ్ముత్తుచు కుళ్లి రోగిమిడు నీదుశేష్ట లింతింతలై
గండంబుల కిలిగింప పిల్లలకు, నీగర్ఘంబు నీర్గారగా
చెండాడన్ వలె గాదెనిన్ మశకమా చేబూని సంకల్పమున్!

ప్రాచీనం నుంచి తెలుగు సాహిత్యం వర్ధింపును నెంతో పంచ చుండి/ ప్రాణమున్న మనకు ప్రాణావాయు వెట్టు”

గుయ్య వూబు స్వాగతిగులు నుంచుకు /
మంచి నెతో పంచి మించి వెడలు / తల్లి, తండ్రి,
గురువు దైవాలు మనకురా /
“అంగ విద్య మాకు యానందముగ నేరు /

ర్ధం కావటంతో దానికి ప్రజాదరణ రిగిపోవడం జరిగింది. అలాగే పాట, అలాగే యుం, లాంటి అనేక ప్రక్రియలు ఎన్ని వచ్చినా గురు పొర్కిశాఖానికి నిండు చేకారుటగాండే తప్ప

పల్లెల్నీను సారు ప్రతిథ తోడు/వెలుగు నిచ్చ మీకు వేవెల దండూలు” లాంటి పద్యాలు గమనిస్తే ఎవ్వరికైనా కాప్యలో ఎంత ప్రతిథ వుందో కదా

ఎన్నా సాపత్ర్యకు విచారించాలని అప్పుకొని కొనుటకు కృద్యా లోటుగా నిఫించదు. కానీ ఈ శతకం విచినిది పదవ తరగతి విధార్థి అనుగానే జంగా ఆశర్యం వేసింది. తెలుగు మాట్లాడుటమే అనిపిస్తుంది. ఈ చిన్నార్థ భావాలు చదువుతుంటే పెద్దలన అనేకమందికి సమానంగా అనిపిస్తుంది. కాష్య తన పేరుకు తగినట్టుగా అనేక పద్యాలను, కావ్యాలను, గులించి తెలుగు, పెళ్ళిపుంచో

పం అనుకూలంటన్న తరం ఉంటున్న ఈ జ్ఞాతో కావ్య అనే అమృతయి తనలోనీ భావాలను కొల్పాలను చెప్పాలను వ్యాప్తిల్ల నిచిప్పాలని ఆశీర్విస్తున్నాను. ప్రోత్సహించే గుండ్ర గాలు లొప్పి గుండ్రులుగా దిగ్గి

గుండ్ల రాజు లూంప గుంపులిందిక నీ హృదయహర్షక నమస్కారాలు.

అంబంధిత ఉపాధ్యాయులు పిల్లలలోని ఆసక్తిని
మనించి ప్రోత్సహించేవారు ఉన్నారా అంటే అది
లోచించాల్సిందే. కానీ కావ్యకు తన ఉ
ఖ. శిరసాలు 9290900879

